

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

Idő

"1921"

Személy

Szerző:

Cím: *Séta a cukrászdák körül*

Forrás:

Uj Nemzedék

Byp.
(Hely)

1921 ^{IV} 24
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Közn nyant

Séta a cukrászdák körül

— Az Uj Nemzedék tudósítójától. —

Tudni való, hogy a Gizella-téri Gerbeaud hatalmas üvegablakai mögött van ősidők óta az elegáns világ egyik találkozóhelye. Ez üvegablakok szerepe a filmvásznakkal egyenlő. Örök egyhelyben mozdulatlanok, de a rajtuk áttükröződő ugynevezett elegáns társaság képe, forgataga évről-évre változik, eltéréseket mutat, sőt maga a fogalom is lassan átértékelődik, másképp szívódik fel a köz tudatba. Sziute nélkülözhetetleneknek képzelt, ismert arcok egyszer csak elmaradoznak, eltűnnek a nagy sülyesztőben, amit a halál, vagy az elegáns világ még annál is nagyobb ellensége, az elszegényedés nyit meg orvul a lábuk előtt. Jönnek mások. — a Gerbeaud előtt meglassuló autókából új selyemharisnyás lábak lépnek ki. Kissé bizonytalanok ezen a még ismeretlen talajon. De — ő — belül, a feltornyozott drága habos-csokoládés édes-ségek, felvillanyozó likörök, finom parfümök hangulatában a hatalmas süteményszámlák díszkrét kiegyenlítése mellett, feloldódik csöppnyi elfogultságuk az új „társaságbelieknek“. Az a tudat, hogy mindezt együttvéve és még sok mást kifizethetnének a maguk, vagy a papájuk egyetlen névalírásával, hatalmas talpazatot ad az önbizalomnak. Már úgy néznek körül az ujonnan érkezettek, mint hódítók, mint akik Pestet bevették. S pénzzel, egyedül pénzzel ment ez a második honfoglalás.

Az asztaloknál tükörfények, verteziüstök ragyogásánál folyik a csevegés, ismerkedés, a toalettek egymást kápráztató versenye. Az izlés, a hangittott még kirívó, de a talpazat szilárd, különösen mikor a valuták is azok a tőzsdén.

Boszélgetés egyik asztalnál:

— Hát megjött, nagyságos asszony? — üdvözöl valakit egy elegáns ur, kezében cilinder. — Hol járt ennyi ideig?

— Mindenfelé. Legutóbb Monte-Carlóban — válaszol két bágyatag szem tulajdonosa.

— No és nyert?

— Ah, semmi! Pár ezer frank ...

Legyintés. Mi az? Semmi!

... Söhajtok s kifizetem az uzsonnámat.

Az Andrassy-uti Lukács-cukrászda függönyös emeletén, az intim kicsi asztalok mellett jobbra flirtelő párok huzódnak meg rejtett, lopott félóra. Habos sütemények, krémes lepények társaságában sokkal kívánatosabb lehet a flirt is, am most, itt, az olesósági hullámtól ilyen emelkedett magasságban fizetőnek lenni nem lehet kedvertítő gyönyörűség.

A többi pesti cukrászdában mindenütt hangyátlan mutat a fogyasztóközönség száma, különösen mióta luxusadóval is fűszereztek a sütemények ízét. Igen sok vendéglőben nem kapni azóta cukrásztésztát, ami szintén jóval megcsappan-

totta a fogyasztást.

Még valamit a budai kicsi cukrászdák most szintén jórészt üres helyiségeinek kis vaníliaillatos hangulatáról. Félő volt, hogy a romantika, mit évek s az irodalom fűztek köréjük, árszabások, adók, drágaság, meg más ilyen szomorúan uniformizáló szavaktól oszladozik-foszladozik.

Már éppen kezdtem az *Augusztiban* elszajnalni, hogy kilépták ezt a báját is a budai életnek, mikor egyik oldal-asztalnál észrevettem egy öreg nyugdíjas ezredést. Kávét rendelt de későbbre. Fényes fekete bajsza, szürkülő haja volt és valami feszes várákozást éreztem meg rajta. A manettáját huzogatta és időnként az ablak felé nézegett.

Mikor kimentem, az utcán a már gyuló kirakablángoknál egy idősebb hölgyet láttam sietni is, tétovázni is, — jó arcu nénit. Benézett a csipkés ablaküvegen, készülődött a bemenésre. Ezt a gyáva készülődést ismerem, — tizenhat éves lakfiskó, találkozó előtt.

A fantáziám mesét sző köréjük: régi ismeretség, több is, — szerelem. A város mostohán rendelkezett felettük, elszakadtak s most, életük őszön találkoztak újra. És jólesik nekik megidézni a múlt édesességét együtt, egy csésze kávé mellett.

Hála Istennek! Nem halt ki még a romantika Budán!